

Примітка авторки

Це вигадана історія, дія якої відбувається у фантастичному світі. Хоч джерелом натхнення і були різні історичні та культурні елементи Імперського Китаю, проте її не слід вважати точним відображенням історії, політики, суспільного устрою, духовності, філософії чи звичаїв тих часів.

Небо було всипане зірковими крихтами, що відблискували у ставку внизу. Свічадо води віддзеркалювало розмите брижами обличчя Їн Юе, бліде, неначе місяць.

— Моя пані, — промовив голос позаду неї, — наповнити ванну?

Їн стояла навколішки на самому краю, схилившись над водою. Така поза невластива шляхетній жінці, але вона не з тих, хто переймався правилами. Їн не обернулася та не підвелася, лише піднесла руку, відпускаючи свою служницю.

— Ні, дякую, Лі Мін. Сьогодні ввечері я прийму ванну сама.

Тихо, мов подих вітру, служниця зникла, залишивши дівчину на самоті.

Їн зітхнула. Вона мала готуватися до завтрашнього дня, але серце всередині завмирало.

Вона змусила себе вдихнути, а потім видихнути. *Усе буде добре.*

Засмучена, Їн перекинула довге волосся через одне плече, щоб не намочити, склала долоні разом і занурила

їх у воду. Та виявилася крижаною, але кришталево чистою. Схилившись над самим плесом ставка, Їн витягнула руки й хлюпнула водою на обличчя.

Щось впало їй у вічі. Плескіт води з віддаленого боку ставка. Їн підскочила й сіла навпочіпки. Серце закалатало у грудях, а холод пробіг по спині.

Вона була не сама.

Брижі розходилися довкола, аж поки вода не сягнула краю ставка. Як добре, що дно було вимощене камінням, інакше Їн стояла б по коліна в багнюці.

Вона звелася на ноги одним плавним рухом і розпрвила спідницю свого ханьфу¹. Золота вишивка на червоному атласі вбрання нагадувала шрам.

Втупивши очі у воду, вона прислухалася. Серце тріпотіло, немов птах, закутий у клітку.

Брижі вщухли, дзеркальна поверхня знову стала гладенькою та прозорою, нагадуючи скло. Їн видихнула. «Просто риба», — подумала вона. Раніше дівчина бачила коропів, що борсалися на поверхні в пошуках поживи. Їхні здоровенні м'язисті тіла виблискували сріблом у місячному сяйві. Напевно, це один із тих коропів вистрибнув із води, спричинивши плюскіт.

Ставок був окрасою розлогих садів, що довкола обвивали покої Їн.

Завтра під час розкішної церемонії, розділеної на три етапи, вона мала вийти заміж за єдиного сина імператора, принца Шаня Джана. Як майбутній кронпринцесі та згодом імператриці могутньої династії Шань, їй надавали певні привілеї.

¹ Ханьфу — назва традиційного китайського вбрання.

Сад був однією з них. Їн завжди любила природу. Вперше опинившись в Імператорському палаці три місяці тому, вона була в захваті, коли знайшла власну затишну оазу. Перший день свого перебування тут Їн провела, водячи рукою по розгойданих вербових гілках, вдихаючи густі пахощі буйного екзотичного цвітіння та спостерігаючи за сріблястими коропами, що ліниво кружляли під водою. Вона милувалася ставком, його ніжно-зеленим серпанком, всіяним квітами лотоса. Це було прекрасно, надзвичайно прекрасно та зворушливо. Принц, безумовно, хотів зробити її щасливою.

Та їй не знадобилося багато часу, щоб зрозуміти: це було зовсім не так. Тепер, коли Їн знала трохи більше, закрадалася підозра, що це завдання принц доручив своїй команді радників. Цілком імовірно, що вони могли пояснити йому: в інтересах імперії *підтримувати майбутню імператрицю в доброму настрої*.

Він, мабуть, не займався підготовкою її помешкання, не знав, який вигляд воно має і де взагалі розташоване. І, звісно, ніколи не навідувався туди. Якщо ж удома її родина була залучена до кожнісінької справи по господарству, то тут усе навпаки. Їн швидко збагнула: владна династія тримається якомога далі від повсякденних побутових справ. У родині Шань були слуги для слуг, серед яких кожен мав свій визначений обсяг обов'язків.

Ні, це могло б бути невеличке внутрішнє коло службовців, які вважали за доцільне дбати про те, щоб Їн була задоволеною. Та якби вони справді хотіли зробити її щасливою, то дозволили б бачитися з родиною. Якби хотіли зробити її щасливою, то не тримали б у цих покоях.

Якби хотіли зробити її щасливою, то не замикали б її двері.

Їн знову зітхнула. Три місяці, три довгі місяці її тримали тут. І хоча дерева та квіти не втратили своєї чарівності, вона вже знала їх настільки добре, що могла відтворити в уяві кожну дрібницю навіть із заплющеними очима. День за днем минали одноманітно. Вдивляючись у високі кам'яні стіни саду, вона жадала злетіти та втекти звідти.

Підкотивши рукави до самих ліктів, щоб не зачепитися за драповану тканину, Їн Юе підняла фанджу — увігнуте дзеркало для збору місячної роси. Воно стояло в її саду та збирало краплини щоночі протягом усього місячного циклу. З цієї роси, названої нектаром богів, заварювали весільний церемоніальний чай.

Тримаючи двома руками велике квадратне дзеркало, вона розвернулася, щоб податися назад до кімнати. Але щойно відійшла на крок від ставка, звідти донісся дивний звук.

Їн різко обернулася і встигла лише краєм ока помітити те, що щойно зникло під водою. Її пальці аж побіліли, стискаючи край фанджу. Поверхнею ставка знову пішли брижі.

Удалині крізь прозорі двері кімнати Їн лилося тепле світло, але відстань була завеликою, щоб досягти її. Уже час повертатися всередину: готуватися до церемонії розчісування волосся, яку традиційно проводять напередодні весілля.

Але щось полонило думки дівчини. Тиха пісня долинала до неї зі ставка. Вона ніяк не могла цього пояснити: у саду панувала цілковита тиша, якщо не враховувати стрекотіння кількох цвіркунів.

Хоч як вона не намагалася не зважати на це, щось безперестанку кликало. Потяг до води був надзвичайно сильним, щоб чинити йому опір.

Їн обережно поклала фанджу на кам'янисту доріжку, крадькома підійшла до краю ставка й зазирнула у воду. Поверхня знову була гладенькою, а зірки, місяць і голі гілки дерев, що росли навколо, відображалися, немов у люстерку. І знову з'явилося обличчя Їн у воді: бліде, змарніле та неабияк стурбоване.

Там нічого не було. Їн притиснула руку до грудей. Нічого більше, ніж лише її відображення. Мабуть, це все просто через стурбованість про майбутнє весілля і тягар батьківських очікувань, що лежав на її плечах. Хвилювання так виснажували, що Їн уже почало все це ввижатися.

Аж раптом вона помітила щось, від чого серце нестримно закалатало в грудях, долоні спітніли, у скронях запульсувало, і Їн кинуло в жар. Щось було не так. Це щось жахливе.

Річ у її відображенні. Так, її відображення у воді було точно таким, як і вона сама. Витончені маленькі вишневі губи, великі темні очі, що випромінювали невинність, каскад чорного волосся, що спадає на одне плече.

Але дивним було не це. У воді відображення усміхалося.

А сама Їн Юе — ні.

Перш ніж розвернутися й побігти, Їн мигцем угледіла щось схоже на примарну білу руку, яка тягнулася з води. Спотикаючись на шляху до своїх покоїв, вона бігла не чуючи ніг і не наважувалася озирнутися.

Усе довкола шуміло. Почулося, як щось виринуло з води та плеснулося на берег. У тиху, майже безшумну ніч кожен звук відлунював голосно, наче гонг.

Довгі рукави сповзли донизу й заплуталися довкола її ніг. Їн зачепилася за тканину вбрання та впала, обдерши долоні об каміння. Почувся здавлений крик, і вона з подивом усвідомила: це її власний голос. Не зважаючи на подряпини на руках, дівчина похапцем підвелася на ноги й кинула швидкий погляд назад, у бік ставка. Нестримне серцебиття сповільнилося, щойно вона побачила нерухому поверхню води.

Їн кліпнула. Невже це все було лише витвором її уяви? Можливо, схилившись над плесом ставка й розглядаючи своє обличчя, вона справді заусміхалася. Але що б не сталося тоді, зараз усмішки не було. Її обличчя боліло, мов захолоде в безмовному крику.

Примруживши очі в сутінках ночі, вона уважніше вдивлялася в навколишній морок. Легкий вітерець зітхнув, обережно гойднувши серпанок води. Чи це була гра світла, чи справді звідти простягалися мерехтливі бліді руки, намагаючись заманити її до себе?

Щойно Їн повільно обернулася, серцебиття знову прискорилося. Краще не зволікати. Закотивши рукави та спідницю, вона кинулася до своїх покоїв. Чи встигне вона? І навіть якщо так, чи буде в неї час зачинити двері? Чи намагатиметься створіння переслідувати її? І що це було?

«Те створіння — я», — подумала Їн. Вона змусила себе зосередитися та думати лише про скляні двері. Дівчина не спинялася, її ноги тупотіли по кам'яній доріжці, морозне повітря охолоджувало піт на чолі. Пробігаючи повз фанджу, краєм ока вона помітила рух, що промайнув у ньому. Їн відсахнулася, затамувавши подих, але потім завмерла — дзеркало стало порожнім, її відображення в ньому не було, ніби і її самої.

У грудях нестримно застукотіло. Їн нахилилася ближче, не наслідуючись навіть дихати. Минула оманлива мить спокою. І раптом її відображення гучно вдарилося об скло, зблизька постало обличчя з вишкіреними зубами та розкуйовдженим волоссям. Створіння, чим би воно не було, здійняло руки так, ніби ось-ось зможе вирватися крізь дзеркало.

Крик застиг у горлі Їн, коли вона усвідомила: утекти не вдасться.

Їй доведеться зустрітися з ним сам на сам.

Їн не мала вміти захищати себе, не мала вміти битися. Від неї чекали зовсім іншого. Як наймолодша дитина та єдина донька в аристократичній родині Дзян, вона мала